

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ ΚΟΛΕ



‘Η παιδική ζωή της Λουίζας Ρεβουά. ‘Η πρώτη ποιητική συλλογή της και ο πρόλογος του Σατωβριάνδου που δεν έγραψε! ‘Ο φιλόσοφος Κουζέν ξεπερασμένος μαζύ της. ‘Όπου η κυρία Κολέ μκχαιρώνει τον ‘Αλφόνσο Κάρρ. Οί παράξενοι έρωτές της με το Γουσταύο Φλωμπέρ. ‘Η αγάπη του Μυσσέ γι’ αυτήν, μεταβάλλεται σε μίσος κλπ. κλπ.

Μιά από τί πιο ένδοξες γυναίκες του περασμένου αιώνας—του αιώνας του ρομαντισμού—ήπληξε και η κυρία Κολέ, η όμοια είχε ξεπεράσει τους διασημότερους άνδρας της εποχής της.

Ήτανε άρεκάτá ώραία και πάρα πολύ έπιβλητική, καθώς θά συμπεράνατε καί μόνοι σας από τό πορτραίτο που παραθέτουμε. Δέν φημιζότανε βέβαια γιά τό λεπτό καί εύλιγιστο κορμί της, αλλά τά γαλάζια μάτια της και τά κερασένια σαρκώδη χείλη της ήδυναν ξεχωριστή όμορφιά. ‘Ο ‘Αλφρέδος ντέ Μυσσέ, ό όποιος ήπληξε γιά λίγο καιρό εύνοούμενος της, συνήθιζε νά λέη γι’ αυτήν πώς ήτανε *‘μιά ‘Αρροδίτη της Μήλου από ζεστό μάμαρο!* ‘Ο χαρισματικός αυτός ελνε βέβαια πολύ έπιτυχημένος.

‘Η Λουίζα Ρεβουά γεννήθηκε στό Αΐξ της Προβηγκίας, στις 15 Σεπτεμβρίου 1810. ‘Από μικρό κοριτσάκι έφτιαχνε στίχους. Μά οι γονείς της, άνίκαναι να νιώσουν την ποιητική και θερμή φύση της κορης τους, την κακομεταχειρίζονταν. Κάποιος καθηγητής της άρμονιας στό ‘Ωδειο, ό ‘Ιππολύτος Κολέ, την έρωτεύθηκε, την πηρε γυναίκα και την πήγε στό Παρίσι. Φαίνεται όμως πώς η Λουίζα δέν είχε σε μεγάλη εκτίμησι τον άντρα της γιατί άργότερα συνήθιζε νά λέη πώς τό μόνο καλο πράγμα που έκανε τό άνθρωπάκι αυτό στη ζωή του ήτανε τό ότι την πήγε στό Παρίσι και της έπέτρεψε νά γνωρίσει έλλεκτικούς διανοουμένους και νά βρη τον πραγματικό προορισμό της...

Στην άρχή, η Λουίζα Κολέ δυσκολέυτηκε πολύ ως πού νά έξοικειωθί με τό Παρισινό περιβάλλον. Ήτανε σπάταλη και αστόχαστη και συχνά έκανε τον ταλαιώχωρο τό σύζυγό της νά τραβάη τά μαλλιά του από την άπελπισία, έπειδή εμπλεξε με τέτοιο διάβολο. Καί, σάν νά μην έφταναν αυτά, η Λουίζα ήτανε τρομακικά φιλόδοξη. Κατ’ άρχάς, δοκίμασε νά καταφέρη τό Σατωβριάνδο νά την εισαγάγη στό φιλολογικό κόσμο. Του παρουσίασε μιά συλλογή ποιημάτων της και τον παρεκάλεσε νά της γράψη ένα πρόλογο. Μά κείνος της άρνήθηκε, εύγενέστατα, αυτή τη χάρη. ‘Η Λουίζα τύπωσε τότε την ποιητική συλλογή της χωρίς πρόλογο του Σατωβριάνδου. Οί κριτικοί βρήνανε τά τραγούδια της άτεχνα και άψυχα. ‘Εκείνη όμως δέν άπογοιτεύθηκε καθόλου από την πρώτη αυτή άποτυχία και σκέφθηκε νά καταγίνη μ’ άλλο λογοτεχνικό είδος, πού θά μπορούσε νά της άποφέρει και κάποιαν όλιγκή άπολαυή. ‘Αρχισε νά γράφη κομωιδίες, διηγήματα γιά παιδιά, άρθρα επί ζητημάτων πάσης φύσεως. Μόνη της γυνούσε στά γραφεία των έφημερίδων και των περιοδικών παρακαλώντας νά της δημοσιεύσουν τά έργα της. Την εποχή εκείνη γνώρισε και την πρώτη φιλολογική δόξα. ‘Η Γαλλική ‘Ακαδημία της έβράβευσε ένα μεγάλο ποίημα γιά τό μουσείο των Βερσαλλιών. Τότε, με την ευκαιρία αυτή, γνωρίστηκε με τό διάσημο φιλόσοφο Κουζέν, ό όποιος την ήσπασθηε πάρα πολύ. ‘Όταν μάλιστα έγινε ύπονογός, έκανε τόσα διαβήματα στους διευθυντάς των έφημερίδων γιά νά δημοσιεύσουν τά άρθρα της, ώστε τό ένδιώφερον του γιά την ώραία ποιήτρια προκάλεσε κοινωνικό σκάνδαλο. Όλες η άντιπολιτευόμενες έφημερίδες άρχισαν νά ειρωνεύονται τό γέρο φιλόσοφο και ύπονογό γιά τους έρωτές του με την ώραία κυρία Κολέ. ‘Ενας μάλιστα νά τους έρωτές του άντιπάλους, ό περίφημος ‘Αλφόνσος Κάρρ —ό γνωστός σε μάζ από τό όρασιότατο μ’ ήσπαστήμά του ‘Υπό τας Φιλλύρας’, πού τό μετέφρασε ό ποιητής ‘Ιωάννης Πολέμης—σ’ ένα σατυρικό περιοδικό πού έβγαζε τότε, τις ‘Σφήκες» ειρωνεύθηκε τό ζευγαράκι τόσο δριμυτά, ώστε η κυρία Κολέ άναγκάστηκε ν’ άφήση τον κάλαμον της ποιητικής, νά λάβη άνά χείρας ένα έγγχειρίδιο και νά πάη νά το καρφώση στη ράχη του Κάρρ, χωρίς όμως σοβαρά άποτελέσματα. ‘Ο περίφημος όμως λιβελλογράφος δέν θύμωσε καθόλου με την ώραία κυρία Κολέ, πού κόντησε νά τον σκοτώση. Φύλαξε μάλιστα τό έγγχειρίδιο «εις άνάμνησιν»!...



Λουίζα Κολέ (Αιθογραφία του 1845)

τροπής κυρίας Κολέ. ‘Ο άνθρωπος του όποιου τό όνομα έπρόφεραν με σεβασμό όλοι οι σοφοί του κόσμου και του όποιου η γνώμη συνεζητούντο από τις ‘Ακαδημίες όλης της Εύρώπης, έτρεψε σάν μικρο παιδάκι άπ’ τό φόβο μπρός, στά νύτρα της ώραίας Λουίζας, πού τον έκανε δ,τι ήθελε!...

Τό σαλόνι της κυρίας Κολέ έσυγκρίζετο εκείνη την εποχή από τους διασημότερους άνδρες της Γαλλίας, από τό Μινιέ, τό Βιλλμαίν, τό Θεόφιλο Γκουτιέ, τον ‘Αλφρέδο ντέ Βινιό. Στά 1816, η κυρία Κολέ γνωρίστηκε στό σπίτι του γλύπτου Πραντιέ με τό Γουσταύο Φλωμπέρ, πού ήτανε τότε ένας όρασιότατος νέος είκοσι πέντε έτών.

Φαίνεται δέ πώς τον αγάπησε πραγματικά και πώς αυτός ύπληξε ό μεγάλος και μοναδικός έρωτας της ζωής της. ‘Ο Φλωμπέρ έδειξε και κείνος άπέναντί της τό ίδια αισθήματα, άλλ’ όμ, με τόση θερμή. ‘Εκείνο πού τον τραβούσε πού πολύ ήταν μύλλον η έλκυστική όμορφία της παρά η ψυχική ευγένειά της. (‘Η καρμένη η κυρία Κολέ δέν ήταν καθόλου εύγενής. Δέν μπορούσε ποτέ νά κυριαρχήη τό πάθος της και ό παράφορος χαρακτήρας της την έκανε συχνά νά φαίνεται άνάγωνα και μοχθήση).

‘Ο Φλωμπέρ λοιπόν, ‘ιστε!’ από όλιγον μηνών συμβίωση, άρχισε νά τη βρίζη φορτική, ένοχλητική και με δύο λόγια, πολύ βαρετή. ‘Εκείνη, βλέποντας πώς δέν μπορούσε νά κατακτήση όλόκληρη την καρδιά του φίλου της, τον βασάνιζε, πού έκανε καθημερινές σκηνές ζηλοτυπίας. ‘Ενα άπό τά βασανα του Φλωμπέρ ήτανε και τό ότι έπρεπε νά διορθώνη και τους στίχους της φίλης του!...

‘Η έννοια αυτή δέν βάσταξε πολύν καιρό. ‘Ενα βράδυ πού ό Φλωμπέρ δέν ήπνε σπίτι της την όρισμένη ώρα και άργησε λίγα, η κυρία Κολέ του έκανε μιά τρομαχτική ζηλοτυπία. Τον έβρισε πρότιστα, κόντησε μάλιστα και νά τον δειρή. ‘Ο Φλωμπέρ έφυγε από τό σπίτι της καταθυμωμένος, και δέν ξαναπάτησε πειά εκεί τό ποδάρι του. Τού κάκου η κυρία Κολέ, πού είχε μετανοήσει πικρά γιά την άπότομη συμπεριφορά της, τον θερμοπαράκαλεσε άργότερα νά επαναλάβουν τις σχέσεις τους. Τό πολλά, άλλοίμοно, είχε πετύξει πειά!...

Στά 1852, η κυρία Κολέ γνωριζότανε και με τον ‘Αλφρέδο Μυσσέ. Πήγαναι μαζύ στό θέατρο, στό μουσείο, στό Ζωολογικό Κήπο. ‘Επειδή όμως άρχισε νά του κίνη και άυτού του σκηνές, ό Μυσσέ της άπνηρέυσε νά ξαναπάη σπίτι του νά τον δη. ‘Όταν μάλιστα εκείνη, μαθαίνοντας πώς ό ‘Αλφρέδος της έψυχούσε, πήγε σπίτι του νά τον άπογοιτεύσει γιά τελευταία φορά, ό έτοιμοθάνατος ποιητής άρνήθηκε νά την ιδί! Δέν μπορούσε, βλέπετε νά λησμονήση πώς η κυρία Κολέ είχε γράψει ένα ποίημα στό όποιο τον παρουσίαζε ως τέρας, ως άιμώρο, ως άκόλαστο και ως σκληρόκαρδο κακούργο!...

Στό μεταξύ, ό σύζυγός της—με τον όποιο ήτανε χωρισμένη πού πολλών έτών—είχε πεθάνει, και η κυρία Κολέ βρέθηκε χωρίς χρηματικούς πόρους. ‘Αναγκάστηκε τότε νά γράφη πλήθος άρθρα γιά τις έφημερίδες και τά περιοδικά, τά όποια όμως δέν γινότανε πάντοτε δεχτά. Καί κείνο πού την πείραζε περισσότερο ήτανε δ,τι, παρ’ όλη την κολοσοσιαία φιλολογική της έργασία, κανείς δέν ήθελε νά την άναγνωρίση γιά μεγάλη λογογράφη...

Σέ ηλικία 50 έτών, ήταν ακόμα ώραία και έπιθυμητή. ‘Αρχισε όμως νά βαρύνεται τό Παρίσι. Πήγε τότε στην ‘Ιταλία, όπου προσπάθησε νά μπλέξη στά δίχτυα της τον Καρού, τον Μαντιόνι και τό Γαριβαλδίη. Μά η άποτυχία την κηνηγούσε σ’ όλες τις άπόπειρές της. Καί πέθανε, από μαρασμό—έξημη, φτοχή, παρατημένη άπ’ όλους—στό Σάν Ρέμο, στις 8 Μαρτίου 1876.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΝΑΝΩΝ

‘Ο ‘Αγγλος δόκτωρ Γουόλστατον άνεκάλυψε τελευταία μιά φυλή νάνων στην περιοχή της λίμνης

‘Αλβέρτου-Έδουάρδου της Ν. ‘Αφρικής. Οί πυγμαίοι αυτοί έχουν ύψος 1.30, εύρίσκονται δέ έντελως σε πρωτόγονο κατάστασι.



Τρέφονται με ρίζες, όπωρικά και γάλα ήμαγρίων ζώων.